

ענף כ"ה

* א) ועתה צריך שנבאר מה היה ענין התפשטות הנ"ל שנתפשט חו"ב * דרך ב' קוין ימין ושמאל עד מקום החו"ג, כנ"ל. והענין הוא, כי היה ע"י אותן האחוריים דאו"א שנפלו עד מקום חו"ג, ואלו הם הבחי' שנתפשטו דרך הקוין, והלבישו את החסד וגבורה ואת הנ"ה.

(* נלעד"ח: כי מה שנתפשט מהכתר הוא הנה"י שלו שגם הם נפלו.

ב) ואמנם הטעם למה נתפשטו עד מקום החו"ג ולא נתפשטו עד מקום נצח הוד, הענין הוא, כי הנה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי, היו החו"ב

פנים מאירות

ב) למה נתפשטו עד מקום החו"ג ולא נתפשטו עד מקום נ"ה: כלומר, למה לא הגיע תיקון קוין גם בנו"ה דנקודים דאז לא היו נשברים, כי כל שכירתם היה משום שנה"מ דנקודים היו נמצאים זה תחת זה בקו אחד, כמ"ש בענה"ק ע"ש.

קודם שנתפשט הכתר וכו' היו החו"ב מאירים זב"ז שלא ע"י הפסק וכו': ואע"פ שנה"י דכתר היה נמשך ונתלבש גם באו"א עילאין בקו אמצעי כמו בראש זה דישסו"ת, אמנם שם לא נחשב זה להפסק, כי אדרבא כשהיו חו"ב אב"א אז היו האחוריים העבים שבין חו"ב מפסיקים ביניהם כי לא יכלו להאיר זב"ז, והתלבשות נה"י דכתר באחוריים אלו היה משיב אותם פב"פ ומתיחדין חו"ב ומאירים זה לזה פב"פ, משא"כ כאן בראש

א) כי היה ע"י אותן האחוריים דאו"א שנפלו עד מקום חסד וגבורה: כי אותם האחוריים ששמשו באו"א ע"י לפכ"פ וג"ר דראשיהו דאו"א, נמצאים עתה בהתפשטות הראש דישסו"ת שירדו לגופא, כלומר מתחת הפה דראש או"א. ומשמיים לבחי' ג"ר ופכ"פ דגופא במקום דעת חסד וגבורה עד ש"ע דת"ת, כמ"ש בענף הקודם עש"ה. ואלו הם הבחי' שנתפשטו דרך הקוין וכו': ואע"פ שהמלכים הראשונים שהיו במקום הזה לא היה בהם תיקון קוין אלא זה תחת זה כנודע, אמנם מאחר שיצא כאן בחי' ראש והסת"א שנק' ישסו"ת שהוא באמת בחי' אח"פ דחו"ב, כמ"ש בענף ט"ו וט"ז בפמ"א לפיכך יש בהם תיקון קוים מכח אור העינים, כמ"ש שם עש"ה.

מאירין זה בזה שלא ע"י הפסק ביניהן כלל, עם היות שהיו בבחינת אב"א. אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד ת"ת, כנ"ל, אז הפסיק ביניהן. ואז פשוט הוא, שבא קצת הפסד של או"א שהיו מתחילה מאירין זה בזה, משא"כ עתה. ולכן, לא היה בהם כח להתפשט בכל אורך הקוין עד נ"ה, אבל עכ"ז מקבלים קצת אור מן הכתר שנתפשט ביניהם, באופן, שבבחי' אחד נמשך להם תועלת בהתפשטות הכתר, ובבחי' אחרת נמשך להם הפסד, ולכך היה להם כח להתפשט אך לא בשלימות.

ג) והטעם למה נתפשט הכתר עד הטבור אמצע הת"ת ולא יותר, הנה זה צריך ביאור רחב, אמנם בקיצור נמרץ הענין הוא, כי הנה מקום כל התפשטות הלא הוא כנגד רגלי הא"ק הנ"ל מטבורו עד רגליו, והנה כאשר יבא אח"כ התיקון האמיתי של האצילות הנה הכל הוא עומד במקום הזה כגודע ושם הוא מקום האצילות בלבד, ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה.

ד) והנה כאשר נעריך כל אלו הפרצופים מתלבשים זה תוך זה, עד שנמצא

פנים מאירות

כי אבדו ונפסק מהם מכח התלבשות נה"י אלו בחי' ראש דחו"ב ובאו לבחי' רישא דגופא שנבחן לבחי' תוך, וע"כ לא היה בהם כח להתפשט בתיקון קוים שלהם עד נצח והוד, כנ"ל.

ג) והטעם למה נתפשט הכתר עד הטבור וכו' צריך ביאור רחב: והנה כבר הרחבנו את זה בענף הקודם, אשר כל הראש הזה ה"ס התפ"ב דגוף דאו"א שנסתלק ומ"מ נחשב ראש, משום דהסת"ב דעליון נעשה בחי' הסתכלות א' בתחתון, משום חידוש הכלים שבתחתון שצריך ג"כ לב' בחי' של הסתכלות, וא"כ זה הטבור שהיה בגופייהו דאו"א לבחי' הסת"ב, זה הטבור בעצמו נעשה בחי' הסתכלות א' ובחי' פה דראש לישסו"ת דהיינו סיומא דראש. והנך רואה שלא היה יכול הכתר והראש הזה להתפשט למטה מטבור שמלפנים.

זה דישסו"ת, והוא משום דנה"י דכתר המתלבש בישסו"ת הם במסך דבחי"ב, כח"ש בענה"ק. שזה נקרא יציאת אמא לבר מראש והוא ודאי מפסיק בין חכמה לבונה, כי הגם שע"י התלבשות נה"י דכתר מרויחים פב"פ וג"ר, אמנם אין זה אלא ג"ר דגופא, אשר חו"ב אב"א דראש ודאי עדיף מנייהו, ונמצא שההתפשטות החדשה דנה"י דכתר בישסו"ת הפסיקה מהם בחי' ראש והשאינם בבחי' גופא בלי ראש. וז"ש לעיל, שאחוריים דאו"א נפלו עד מקום חסד וגבורה, דהיינו שנפלו מבחי' ראש דאו"א לבחי' גוף דאו"א. והבן זה.

ולכן לא היה בהם כח להתפשט בכל אורך הקוין וכו' היה להם כח להתפשט וכו': והיינו כנ"ל, דמצד התלבשות נה"י דכתר שבו פב"פ בבחי' ראש ובתיקון קוים, שמצד זה היה בהם תועלת שנעשה בהם עצמם תיקון קוים. ובבחי' אחרת היה נמשך להם הפסד,

הכל פרצוף א' לבד. ופרצוף א' דא"א שהוא כתר, הוא הכולל כל האצילות מלמטה למעלה. ונמצא כי הכתר כולל כל המקום הזה, ונעשו פרצוף א'. והנה כאשר הוא עתה מתפשט עד הת"ת, הוא עצמו מה שיהיה אח"כ בעת התיקון מקום הת"ת שלו ממש. והנה או"א היו מלבישים ב' זרועותיו ימין ושמאל עד מקום הטבור שלו. ולכן איך יתפשט הכתר עתה יותר ממקום אשר אי אפשר להתפשט לאו"א אפי' אחר התיקון, ואיך יהיה כתר קטן ושפל למטה מהם, כי הלא מקום התפשטות האמיתי של או"א אפי' אחר התיקון, אינו רק עד טבור ת"ת דא"א, ואיך עתה מתפשט כתר יותר תחתון למטה מהם, ולכן זו היתה הסבה שלא נתפשט הכתר עתה רק עד הטבור ת"ת לבד.

*ה) ועתה ראה והבן איך האצילות לא נתקן בפ"א, רק לאט לאט באו תקונים זה אחר זה, ובכל פעם היה נוסף בו קצת תיקון, כי הרי בתחלה לא נעשה בחי' כלי בשום אופן. והנה נודע כי כל תיקון אינו אלא היות האור מתלבש בכלי, כדי שיוכלו התחתונים לקבל אור העליון. והנה לא התחיל בחי' הויות הכלי רק בעולם העקודים, אמנם לא נתהווה רק כלי א' מכל הי"ס שלו. ואח"כ בעולם הנקודים קודם שנשברו נתוסף בהם קצת תיקון, והוא, כי נתהוו י' כלים ל"י ספירות שבו, גם תיקון ב', כי הג"ר יצאו ונתקנו דרך קוים, משא"כ בז"ת שיצאו

פנים מאירות

וצמצום, לכנות את הפרצופין דא"ק בשם קו אחד, כמ"ש שם. בעולם הנקודים וכו' נתהוו י"ד כלים וכו' ונתקנו דרך קוין וכו': כל זה נתבאר היטב בענה"ק, שמכח עליית מ"ן המשותפים מנה"י דס"ג ונה"י הפנימים דא"ק, שה"ס בחי"ב ובחי"ד תמים יחדיו, אז עלו ועשו בחי' קו שמאל בכל ספירה וספירה עד חכמה דכתר, ונעשה כלי ובחי' דין בכל עשר הספירות וגם ב' קוים ימינא ושמאלא, ואח"כ בסוד הזווג הנעשה בחו"ב דכתר נמשך קו האמצעי בכל עה"ס ע"ש. וכ"ז עדיין לא היה אלא בראש דנקודים אבל לא בז"ת, כמ"ש שם.

ה) לא התחיל בחי' הויות הכלי רק בעולם העקודים: כלומר בע"ס דגופא דא"ק, לאפוקי מע"ס דראש א"ק, שאין שם בחי' כלי כלל ועיקר רק שרשים לכלי. אמנם נתבאר בענף ט' בפמ"ס, אשר יש ג' בחי' עקודים דהיינו: גופא דראש הא', וגופא דע"ב, וגופא דס"ג, וכלהו נקראו עקודים משום שאין שם אלא כלי אחד לכל עה"ס ונבחנים שעקודים בכלי אחד. עש"ה.

לא נתהווה רק כלי א' מכל הי"ס שלו: דהיינו מבחי"ד לבד. וע"כ הם ג"כ בבחי' קו אחד זה למטה מזה, כמ"ש בענפים הקודמים. וזה שמדייק הרב לעיל בענף א' וב' בסוד קו

זע"ז ולא נתקשרו. ואח"כ שנשברו הנקודים נתוסף בהם תיקון אחר והוא, כי גם ז"ת האורות שלהם נתלכשו דרך קוי כח"ב, כנ"ל. ואח"כ כאשר רצה המאציל לתקנם העלה גם את הכלים באצילות בסדר קוין, כמ"ש בע"ה. ואח"כ שנעשו בבחי' קוין בא עיבור א' של זו"ן, ונתוסף תיקון ב' שנכנסו האורות תוך הכלים, אמנם עדיין לא היה רק בבחי' ג' קוין בלבד, אשר זה נקרא אצלינו ג' כלילין בג', ואח"כ נתפשטו בסוד ו"ק בזמן היניקה. ואח"כ בזמן המוחין נשלמו כל הי' כלים.

ו) עוד היה שינוי אחר, כי בתחלה קודם שהיה שום עיבור, אפילו הראשון דזו"נ, לא היה רק אור בכלי מצומצם, ואח"כ נגדל הכלי ונתרחב בסוד פרצוף גמור כדי להמעיט האור, כי זה עיקר כוונת התיקון, כמ"ש.

פנים מאירות

ביש"ס שהוא סוד התפשטות חכמה. ואורות גבורה והוד לתבונה שהוא סוד התפשטות בינה. ואורות ת"ת יסוד ומלכות לקו האמצעי שלהם שנק' התפשטות כתר או דעת.
בא עיבור א' של זו"ן וכו': כל ההמשך יתבאר בע"ה במקומו.

ואחר כך שנשברו הנקודים וכו' גם ז"ת האורות שלהם נתלכשו דרך קוי כח"ב וכו': והיינו התיקון דיציאת אמא לחוץ מאבא עילאה, שבאה למקום גופא דיליה, ונתפשטה שם לראש בג' קוים שנק' התפשטות כח"ב למקום חג"ת, ואז נתעלו שם האורות דז"ת, שאורות דחסד נצח עלו

ענף כ"ו

א) כאשר היו הי' נקודים קודם התיקון, הנה הג"ר יכולין היו לקבל אור העליון אך הז"ת לא היו יכולין לקבל אור העליון, כי אותו האור היורד מלמעלה היה בו פרצוף שלם וע"כ הוצרך התיקון, כי אחר שיתוקן ויעשו פרצוף יוכלו לקבלו. ואחר שנתקנו ג"ר: א"א ואו"א, אז א"א אסף אליו נה"י שלו, והעלם למעלה בג' אמצעית שבו, ושם נתלבשו בתוכם של חג"ת שלו. והטעם, כי מתחלה כל הקלקול שהיה בז"ת היה מפני שנה"י הם דינין כגודע, והיו רוצין הם להתגבר על הרחמים שהם חג"ת, והיו רוצין לעלות עד מקום האמצעים כדי להלבישם ולכללם בתוכם, ובוזה יתבטלו הרחמים, בהיותן נתונין תוך הדינין ולכן יתבטלו.

ב) ואני חיים שמעתי, כי להיות הנה"י יותר מגולים לכן היו מתגברין על האמצעים, כי האמצעים היו קצת מתוקנים בסוד פרצוף או"א משא"כ בנה"י, ולפי שאורם מגולין היו מתגברין על האמצעים, וכמבואר אצלינו זה קצת, בסוד אמרפל וחביריו, יע"ש.

פנים מאירות

נתקנו כלום, כמ"ש הרב בסוף ענף כ"ה ע"ש. וע"כ נשארו נה"י פרודות ודינין.

ב) כי האמצעים היו קצת מתוקנים בסוד פרצוף או"א: כמ"ש בענה"ק, אשר חג"ת ה"ס הסת"ב וגופא דאו"א עילאין, ונה"י ה"ס הסת"ב וגופא דישוס"ת ששם הבינה כבר יצאה לבר מראש. ונמצאים נה"י שיצאו מבחי' או"א ע"י לגמרי. כמ"ש באורך בפמ"א דף תנ"ב ע"ש.

א) אותו האור היורד מלמעלה היה בו פרצוף שלם וכו': כלומר האור היורד מראש דנקודים המתוקן בתיקון קוין, וע"כ היה בו פרצוף שלם. ומאחר שז"ת עדיין לא היו מתוקנים בג' קוין ע"כ נשברו, כנ"ל בענף כ"ב ע"ש. מפני שנה"י הם דינין וכו': ואין להקשות הרי חג"ת נשברו קודם יציאת נה"י, כנ"ל בענף כ"ב. כי כוונתו דאחר שנתפשט ראש דישוס"ת בסוד התפשטות ג' קוי כח"ב למקום חג"ת, אז נתקנו חג"ת בתיקון קוים, אמנם נה"י לא

ג) ולכן עתה אספם א"א עצמו לנה"י והכניסם לתוך חג"ת שלו, ואז נתמתקו הדינין תוך הרחמים. ולכן אז יצא ז"א ג"כ בסוד עיבור בבחי' ג' כלילין בג'. ואחר שיצאו נה"י דא"א לחוץ יצאו מתוקנים ונתגלו אז כל הו"ק, ולכן יצא גם ז"א בבחי' ו"ק מתפשטין וממותקין.

ד) והנה א"א אסף אליו הניצוצין של חלקו, שהיה בסוד אותן ז' מלכים שמתו וכן עשו באו"א וזו"נ, וכן בשאר עולמות בי"ע, והנשאר שלא היה יכול להתברר ירדו בעמקי הקליפות סוף עשיה ונשארו שם קצת ניצוצי קדושה. ולכן היו סוד י' הרוגי מלוכה, כדי שיעלו אותם משם.

ענף כ"ז

(א) ביאור המלכים וענין מ"ה וב"ן החדש והישן וענין הרפ"ח ניצוצין וש"ך ניצוצין. דע, כי אין לך ספירה וספירה אפילו בי"ם הפרטיות שבכל פרצוף ופרצוף, שאין בו בחי' זכר ונקבה, והם ב"ן דנקודות ומ"ה החדש. ואמנם אין ענין ב"ן הזה והנקבה הזו בחי' מלכות העשירית שיש בכל ספירה וספירה, שהיא בחי' עשירית שבכל ספירה וספירה, אלא שיש בכל ספירה י' בחי' וכולם דמ"ה וי' בחי' וכולם דב"ן. והט' ראשונות דמ"ה וב"ן הם נקראות ט' בחי' הראשונות של ספירה ההיא, והבחי' עשירית שהיא מלכות שבאותה ספירה עצמה היא כלולה ג"כ ממ"ה וב"ן.

(ב) כלל הדברים בקיצור נמרץ, כי אין לך שום ניצוץ קטן בכל האצילות שאין בו מ"ה וב"ן, נמצא שהזכרים שבאצילות שהם: כתר חכמה ת"ת יש להם בחי' מ"ה וב"ן, והנקבות שבאצילות שהם: בינה ומלכות יש בהם מ"ה וב"ן. ועד"ז בכל הי"ם שבכל פרצוף ועד"ז כל הה' פרצופים שבהם כלולים ממ"ה וב"ן. ובעת אצילות עולם הנקודים יצאו כל הה' פרצופים כל אחד כלול מי"ם וכולם משם ב"ן.

(ג) ונודע כי שם ב"ן הכולל כל האצילות הוא מלכות דא"ק,

פנים מאירות

(ב) אין לך שום ניצוץ קטן בכל האצילות שאין בו מ"ה וב"ן: כי מ"ה ה"ס הזכר וקו ימין, וב"ן ה"ס נוק' וקו שמאל, והאור עולה מן הזווג שבין שניהם בקו אמצעי. וא"כ אין לך ניצוץ קטן שאינו כלול משניהם ופשוט. שהזכרים שבאצילות וכו' יש להם בחי' מ"ה	וב"ן והנקבות שבאצילות וכו': כי בכל פרצוף נבחן צד הימין שבו שהוא מ"ה וצד השמאל שבו שהוא ב"ן. (ג) שם ב"ן הכולל כל האצילות הוא מלכות דא"ק: ודע, אשר שורש שם ב"ן נמשך
--	---

ושם מ"ה החדש הכולל כל האצילות הוא ז"א דא"ק, וע"כ כל הנקודות נקראו מלכים כי כולם בחי' ב"ן שהיא מלכות הכוללת, אבל אה"נ שיש בשם מ"ה הכולל בחינת מלכות בפרטות ובחי' בינה בפרטות, אע"פ שהם נקבות ומ"ה הוא זכר. וכן יש בשם ב"ן אע"פ שהיא נקבה, יש בו כתר וחכמה וז"א זכרים על דרך הנ"ל, שמ"ה וב"ן כוללים כל האצילות בכל פרטיו.

ד) והנה כאשר יצאו כל האצילות מבחי' ב"ן לבר, והיה כולל: עתיק וא"א, ואו"א, וזו"ן, ואז יצאו תחלה כל הכלים שלהם זה תחת זה עד סיום עולם האצילות. ואח"כ יצאו אורות דב"ן כל פרטי אצילות. ויצא תחלה כתר דעתיק דאצילות, שבו נכללין כל האורות ונתקיים. ואח"כ יצאה חכמה דעתיק בכלי שלו, ובו היו כלולים כל שאר האורות ונתקיים. ואח"כ יצאה בינה דעתיק, ובו כלולין כל שאר האורות ונתקיים. ואח"כ יצאו ז"ת דעתיק בכלי הדעת למטה, (כ"א כלול בכלי שלו), ובו כלולים כל שאר האורות, והוא נשבר, וירד פנימית הכלי לבריאה, וחיצוניות הכלי ירד ביצירה, וחיצוניות של חיצוניות בעשייה.

ה) ואח"כ האור ההוא נשאר בלי כלי ושאר האורות ירדו בכלי הב' של הז"ת, וגם הוא נשבר ע"ד הנ"ל והאור שלו נשאר בלי לבוש, ושאר האורות ירדו לכלי

פנים מאירות

עד נקבי עינים. וזה אמרו, ששם ב"ן הכולל הוא מלכות דא"ק.

ושם מ"ה החדש הכולל כל האצילות הוא ז"א דא"ק: ואע"פ שיצא דרך המצח דא"ק, כמ"ש הרב בכ"מ, אמנם ענין יציאתו דרך המצח יורה על שיעור קומה של העלאת המ"ן. כי כל הקלקול שהיה בנקודים הוא משום שאור דנקודים יצא דרך העינים, דהיינו עליית המלכות והתכללותה בכל הספירות עד החכמה שנק' עינים, אשר מכח זה נחלקה כל מדרגה לשתיים, וע"כ לא הגיע האור הזה רק עד פה דראש דנקודים ונשארו ז"ת בלי תיקון קוים כמ"ש בענה"ק. אמנם לעת תיקון עלה המ"ן עד הגולגלתא, שבאופן זה מאיר ג"כ לז"ת, כמ"ש בפמ"ס כאן עש"ה. אמנם עיקר קומתו של האור אינו אלא קומת ז"א דא"ק והבן.

מירידת נה"י דס"ג למטה מטבור דא"ק בסוד שיתוף מדת הרחמים בדין, ונה"י דס"ג ה"ס בחי"ב שה"ס בינה שנק' מדה"ר, ונשתתף בבחי"ד שלמטה מטבור דא"ק שה"ס מלכות דא"ק שנק' מדה"ד. ומתוך שמלכות דא"ק קיבלה לתוכה את בחי"ב מס"ג ע"כ עלתה בסוד מ"ן עד החכמה ובעליה זו נכללה המלכות דא"ק בכל ספירה וספירה עד החכמה. וז"ס עשרה כלים שנתחדשו בעולם הנקודים, כי מקודם זה היתה מלכות דא"ק רק נקודה מתחת כל הספירות בסוד כלי אחד, אמנם עתה עלתה ממטה למעלה כדוגמת קו והיתה לצד שמאל בכל ספירה וספירה מעה"ס של הפרצוף. ותדע אשר קו זה הנעשה מעליית המלכות נק' ב"ן הכולל כל האצילות. והנך רואה, שכל הקו הזה אינו אלא בחי' מלכות דא"ק שעלתה בסוד מ"ן

שלמטה ממנו, וכעד"ז עד שנגמרו ז"ת שלו. ואח"כ נכנס הכתר דאריך אנפין בכלי שלו, ובו כלולין שאר האורות ע"ד הנז' בעתיק. ואח"כ נכנס הכתר דאבא בכלי שלו, ובו כלולים שאר האורות ונתקיים, וירדו שאר האורות בכלי החכמה שלו ונתקיים ושאר האורות ירדו בכלי בינה דאבא ונתקיים. אח"כ ירדו האורות של ז"ת בכלי אחד שלהם, ונשברו וירדו בבי"ע, ושאר האורות נכנסו לכלי ב' דז"ת ונשברו וירדו לבי"ע וכו' ע"ד הנז"ל, עד תום כל הז'.

(ו) ודע, כי למעלה בעתיק וא"א לא הרשינו לדבר, אבל נדבר כאן מאבא ולמטה, ונאמר, כי אחר שירדו כל הז"ת שבו פנים ואחור בבי"ע, אז גם האחוריים לבד דחו"ב שבו ולא הפנים ירדו באצילות עצמו בסופו אבל לא בבריאה, ולכן אין בהם מיתה רק ירידה. ואז ירדו גם נה"י דאחור דכתר אבא המתלבשים בחו"ב דאבא, וירדו באצילות גם הם ואין בהם מיתה. ועד"ז היה בי"ס דאימא ככל הנזכר באבא ממש.

(ז) אח"כ בז"א לא יצאו הג"ר שבו אלא נשארו כלולים תוך אמא, ויצאו ז"ת מדעת ולמטה בלבד, וכולם יצאו מן בינה דז"א הכלולה תוך אמא עלאה כנ"ל שלא יצאה. ואז כל הז' מתו פנים ואחור וירדו בבי"ע. ואח"כ יצאה הנוקבא דז"א, המלכות, עשירית לבד שבה ונשברה ומתה.

(ח) ואח"כ יצא שם מ"ה ונתחבר עם ב"ן בכל ספירה וספירה כנ"ל בכל הפרטים. נמצא כי יש באבא ויש"ס מ"ה וב"ן בכל אחד מהם, וכן באמא ותבונה, וכן בזו"ן רחל עלאה, ויעקב ונוקבא רחל תתאה מהחזה ולמטה, יש מ"ה וב"ן בכ"א מהד' פרצופים. אמנם בא"א לא היה כן יען אין לו נוקבא נפרדת, לכן כל צד ימין היה מ"ה לבד וכל צד שמאל היה ב"ן. או אפשר שצד ימין כלול מ"ה וב"ן ושניהם זכרים, וצד שמאל מ"ה וב"ן ושניהם נוקבא, וצ"ע. וכעד"ז בעתיק דז"ן בבחי' פנים ואחור, כגודע במקומו.

(ט) ונמצא כי כל הז"ת שבכל פרצוף ופרצוף דה' פרצופים שבשם ב"ן הם ז' מלכים, באופן שהם ה"פ ז' מלכים. ובכל בחי' מאלו יש פנים ואחור בכלים וכן באור והכל מבחי' ב"ן. וכל מלך מאלו כלול מי"ס ונכללות בד' בחי', שהם

פנים מאירות

אינו ענין כלל לרפ"ח ניצוצין וש"ך ניצוצין, שענינם יתפרש בענפים הבאים בע"ה כל אחד במקומו.

(ט) ונמצא כי כל הז"ת שבכל פרצוף ופרצוף דה"פ וכו' וז"פ מ' גימ' מנצפ"ך: דע שענין מנצפ"ך פ"ר שכ"ה ורפ"ה שהרב מבאר כאן,

הוי"ה של הספירה ההוא, שהם חבת"ם שבאותו הספירה. וכל א' מאלו הד' פרטיות כלול מ' בחי', וכל בחי' נקרא שם אלקים א', פנים ואחור. כי כ"א מאלו הז' מלכים הוא ספי' א' כלולה מד' ספי' (ראשונות) הנ"ל וכל אחד מהם כלול מיו"ד, כנ"ל, הרי יש בו מ' שמות אלהים בכל מלך ומלך מן הז', וז' פעמים מ' גימטריא מנצפ"ך, כי שרשם ה"ג שהם ה' אותיות אלקים, שהוא שורש לכל אלו הפ"ר אלקים.

י) נמצא כי פ"ר אלקים יש בז' מלכים דנוקבא, ופ"ר אלקים בז"מ דז"א, ופ"ר בז' דאמא, ופ"ר בז' דאבא, ופ"ר בז' דעתיק, וה' אותיות אלהים השורש אל כל הז"מ דנוקבא או דז"א כו', הרי נעשה פר"ה כו', ואם תחבר ם אלקים שבמלך הח' הנק' הדר, הרי זה שכ"ה ניצוצי הדין. אבל הרפ"ה הם דב"ן, והמ' הם מהדר מ"ה החדש.

ענף כ"ח

(א*) ודע, כי באצילות המלכים לא יצאו בזו"ן רק הז' מלכיות שבב' בחי': החיצונה והתיכונה, והם המלכות דנה"י חג"ת, ולכן נקרא המלכים נקודות, כי נקודה היא מלכות, כנ"ל. ולא די בזה, אלא שאפילו אלו לא היו מלובשים זה תוך זה ומקושרים יחד, גם לא היו נחלקים לקוים: כל הרחמים לקו ימין וכל הגבורות לקו שמאל והמכריעים לקו אמצעי, אמנם היו כל א' וא' נחלקים בפ"ע ולכן מתו. אך עתה שנתלבשו זה בתוך זה וכן היה ע"ד קוים לכן נתקיימו. ושים מעייני דעתך בזה.

(ב) ודע, שהמלכים יצאו תחילה בחי' העגולים שבהם לבדם, שהיא בחי' ז' מלכיות שבהם, ולכן נקרא מלכים שהם בחי' ב"ן של מלכות והם בחי' נפש לבד, ויצאו הז' נקודות שבז"א ונקודה הז' שבמלכות שהם הז' מלכיות שיש בזו"ן, כי השש מלכים הם בז"א, והז' הם מלכות שבמלכות ולכן לא נתקיימו.

פנים מאירות

הקשר שבין עה"ס, ויצאו ז' הכלים בבחי' עגולים זה למטה מזה, ואפי' בג"ר היה רק במקצת תיקון קוים, כמ"ש שם. וזה אמרו, שהמלכים יצאו תחילה בבחי' העגולים לבדם שהוא בחי' ז' מלכיות שבהם. כלומר, הראוי לקו שמאל, כמ"ש בענף הקודם. שכל קו שמאל דע"ס הוא מבחי' המלכות, שנכללת בכל ספירה מעה"ס.

וזה אמרו, כי שש מלכיות הם בז"א. כלומר, בחי' התכללות המלכות שבשמאלם של שש הספירות חג"ת נה"י דז"א. והז' היא

(ב) ודע שהמלכים יצאו תחילה בחי' העגולים שבהם לבדם וכו': והיינו שאומר הרב לעיל בענף י"ח אשר הכלים דנקודים קדמו לאורות, כי הכלים יצאו מבחי' אור ישו"ת דרך העינים, והסתכלות עינים באח"פ, כמ"ש שם בארוכה. אמנם האורות נמשכו אח"כ מאור יסוד דא"ק לאו"א עילאין, כמ"ש שם. ונודע שאור הזכר והזווג מכונה בשם יושר ואור הפנים, כמ"ש הרב לעיל בענף י"ג. והכלים בזמן הנקודים נקראים עגולים משום חסרון דתיקון קוין, דהיינו

ג) ואח"כ בעת התיקון יצא מלך הח' והוא הדר והוא יסוד, כנודע באד"ר, והוא גבוה מהז' מלכים, שכולם בחי' מלכות שיש בזו"ן. ולכן יצאו המלכות בסוד העיגולים, בסוד נקבה תסובב גבר, ואח"כ יצא הדר, שהוא בחי' יסוד שבכל א' מז"ת והיה כלול מהו"ק כולם שהם חג"ת נה"י שבהם. והרי הם עתה ז' מלכים ראשונים שמתו, וז' שניים דהדר, וכולם כלולים בו, שהוא התחתון שבהם, והם סוד ב' שבתות ז' וז', והבן, ככתוב אצלינו. וזה הדר הכולל ו"ק, נקרא שם מ"ה: והוא רוח, והוא יושר והוא זכר ונקבה, שגם בחי' חג"ת נה"י שבמלכות יצאה עמו עתה. כי המלכות שבמלכות היא יצאה תחילה והיתה מלך האחרון שמת. ונמצא שבחי' ז' מלכות שיש בו"ק דז"א ובספי' מלכות דנוקבא דז"א אלו הם הז' מלכים שיצאו תחילה ומתו.

פנים מאירות

הדין, ע"כ משם ואילך נקבע בחי' המסך בעטרת היסוד, כי נתעלתה נקודת הצמצום מלמטה מבחי"ד ממש ונקבעה מקומה למעלה הימנה בעטרת יסוד דא"ק. ובזה תבין דברי הרב בענף י"ז אשר אבא נטיל נקודה דיסוד דא"ק, ואמא נטיל ו' עש"ה.

ונתבאר, אשר שיתוף זה דמה"ר בדין שהוא תיקון עטרת היסוד הנ"ל, אעפ"י שהתחילה בנקודים, מ"מ לא נתקיים זה שם שלא נתקן זה, אלא באו"א ובג"ר דנקודים ולא בז"ת, כי ע"כ נשברו הכלים וירדו לבי"ע, כנ"ל. ולפיכך, עיקר השיתוף דמדה"ר בדין ותיקון היסוד, מתחיל מן מ"ה החדש.

וזה אמרו, ואח"כ בעת התיקון יצא מלך הח' והוא הדר והוא יסוד כנודע באד"ר, והוא גבוה מז' המלכים שכולם בחי' מלכות, עכ"ל. והיינו כנ"ל, דז"ת לא היה בהם עוד תיקון הנקודה של הצמצום בעטרת יסוד, אלא כבשורש הא' שמטרם עליית המ"ן, דהיינו בנקודה אמצעית ממש שהיא בחי' עוה"ז ממש. אמנם בעת אצילות מלך הדר דהיינו מ"ה החדש, נתעלה בחי' הצמצום גבוה מבחי"ד ממש ובאה בעטרת

מלכות שבמלכות, כלומר בחי' השמאל שבמלכות עצמה כי יש בה ג"כ התכללות דבחי"ב מכח ירידת ישו"ת לנה"י הפנימים דא"ק. וזהו בחי' הימין שבמלכות, אמנם בחי"ד שהיא בחינתה עצמה, נק' בחי' שמאל שבמלכות או מלכות שבמלכות והבן.

וצריך שתזכור כאן, אשר כל מה שנמשך לע"ס דנקודים מאור דע"ס דיושר ורוח, דהיינו מיסוד דא"ק, כל זה חזר ונתבטל אפי' מג"ר, משום חסרון דתיקון קוים בז"ת, ולא נשאר מנקודים זולת בחי' עגולים ונפש בלבד.

ג) ואח"כ בעת התיקון יצא מלך הח' והוא הדר והוא יסוד: כבר נתבאר זה בענפים הקודמים בענף ט' וענף ט"ו אשר בטרם שנשתתפה מדה"ר בדין היה בחי' המסך שעליו נעשה הזווג דהכאה מאור ישר דא"ס ב"ה, מקומו בכלי מלכות ממש, כמפורש בדברי הרב לעיל בענף ד' עש"ה. אמנם מכח ירידת ישו"ת לנה"י הפנימים דא"ק ששם בחי"ד, שנשתתפה בזה בחי"ב שה"ס בינה ומדת הרחמים, בבחי"ד שה"ס מלכות ומדת

ד) ואח"כ יצאו בחי' חג"ת נה"י שבו"א שנקרא הדר, ויצאו בחי' חג"ת דנה"י דנוקבא, ונקרא מהיטבאל אשתו, ואלו יצאו בתיקון אדם, כנזכר באדרא דקל"ה ע"ב, והבן זה מאוד.

ה) וב' בחי' אלו הם ביושר דרך קוים ולכן נקרא אדם כנודע, ושניהם נקרא שם מ"ה הכללי ועכ"ז נחלקים לב', שגם בשם מ"ה יש בחי' ב"ן כנודע, ומ"ה הם ו"ק דז"א וב"ן הם ו"ק דנוקבא. ואמנם שבעה מלכיות דזו"ן שהם בחי' ז' מלכים קדמאין, הם מ"ה וב"ן דב"ן הכללי, שגם בשם ב"ן יש מ"ה, וב' בחי' אלו נקרא ב"ן, ונעשה מהם עיגולים.

ו) כלל העולה ששם ב"ן הכללי הוא הנפש והוא ז' מלכיות שיש בזו"ן, ואלו יצאו בבחי' עגולים, והם מ"ה וב"ן שבשם ב"ן הכללי. ואח"כ יצאו הדר ומהיטבאל, והם מ"ה וב"ן שבשם מ"ה הכללי והם ו"ק דזו"ן, ואלו נעשה פרצוף אדם ביושר ובסבתם נתקיימו גם העגולים, כי הם בחי' רוח המקיים הנפש.

ז) והנה בעת העיבור שהוא התיקון, אז אותן המלכים נתבררו ונתקנו בסוד העיבור תוך העגולים דאז"א, והבן זה. ואח"כ נעשו עגולים ג"כ ולא נשברו פעם ב'. וגם בחי' הדר מהיטבאל היו בחי' ו"ק, ונכנסו בעיבור בתוך או"א ביושר שלהם, ויצאו זו"ן דיושר בבחי' ו"ק לבד שהוא ענין הרוח לבד לקיים הנפש שהם העגולים. ואח"כ בהגדלת ז"א נגדלו גם ג"ר דז"א וג"ר דנוק', שהם בחי' ו"ק.

פנים מאירות

ובזה תבין, שאין זה סותר למ"ש לקמן שהדר הוא בחי' חג"ת נה"י דשש קצוות, כי מה שאומר כאן שהוא רק בחי' היסוד דשש קצוות היינו רק להורות סוד התיקון שבו במה שגרם שיהי' בו אור דיושר ואור דזכר, דע"כ נק' הדר מלשון הידור. ומשמיענו שכל התיקון הזה הוא בדיוק רק בבחי' היסוד, דז' מלכין שבנקודים חסרים זה וכאן נתתקן זה. וענין האורות הם באים מאליהם. וזה אמרו, והיה כלל אחד מהו"ק כוללם, והיינו כמ"ש הרב לעיל שאור העליון אינו פוסק מלהשפיע אפי' רגע רק לכלים מתוקנים הוא צריך, א"כ צריך בעיקר לדייק בחי' התיקון שנתחדש כאן והבן.

היסוד, ובמרחק הזה שבין עטרת יסוד דא"ק עד למלכות נעשה מקום לבי"ע. וזה אמרו והוא גבוה מהז' המלכים, והבן. וזה אמרו, ואח"כ יצא הדר שהוא בחי' יסוד שבכל אחד מהז"ת והיה כלל מהו"ק כוללם, שהם חג"ת נה"י שבהם, עכ"ל. פירוש, כי עיקר התיקון של מלך זה שנק' הדר, הוא בעיקר בבחי' היסוד דכל אחת מהז"ת, והיינו כאמור שנתעלה הנקודה ממקום המלכות ונקבעה בעטרת יסוד, אמנם היא הסיבה הטובה ליציאת כל הו"ק דכל אחד מחג"ת נה"י מקושרים זה בזה ובג' קוין יש"א, שבזה נתקיימו גם העגולים ולא נשברו עוד.

יחידה חיה נשמה ואז נשלמו בכל הפרטים. ובזה תבין למה הז"א אין בו רק ט' ספירות, שהמלכות שבו הוא בחי' עגולים, ויושר אין בו רק ט' ספירות, וכן בנוקבא.

פנים מאירות

להיותו מתוקן בתיקון היסוד. ולפיכך, גם נוק' דז"א עצמה חסרה ג"כ ממלכות זו דעיגולים דא"ק, שז"ס מ"ש באדרא על נוק' דז"א, בטבור שארי ובטבור שלים. כי היא נבנית ג"כ מבחי' עטרת יסוד שבז"א שהיתה מקום הטבור דנקודים, כמ"ש בענף ט"ו וט"ז. וכבר ידעת שמלכות זו כוללת כל המרחק הזה, אשר בחי' הנקודה שמתחת היסוד דא"ק היא גבוהה מנקודה האמצעית ממש. אשר במקום הזה יצאו ג' עלמין בי"ע, כמבואר בענה"ק באורך.

ובזה תבין למה הז"א אין בו רק ט' ספירות שהמלכות שבו הוא בחי' עיגולים: והיינו כאמור לעיל, אשר המסך שהיה מתוקן במלכות דא"ק, נתעלה משם לעטרת יסוד דא"ק שהוא כל שכחו של מלך הדר שכולל כל האצילות שנק' ז"א דא"ק, כנ"ל בדברי הרב. וא"כ חסר בז"א זה ספירת המלכות שמלפנים. וזה אמרו, שהמלכות שבו הוא בחי' עיגולים, כלומר בחי' עיגולים דנקודים. ולפיכך, גם ז"א דאצילות חסר מלכות,

פנים מסבירות לענפים כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח

הנה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי היו החו"ב מאירים זה בזה שלא ע"י הפסק ביניהם כלל, עם היות שהיו בבחי' אב"א, אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד ת"ת כנ"ל, אז הפסיק ביניהן וכו'. (ענף כ"ה אות ב') וצריך להבין הדברים דמה ענין הכתר שיפסיק הארתם דחו"ב זה בזה, ואדרבה אור הכתר הוא יותר גדול מאורות חו"ב שניהם יחד. ועוד הרי גם באו"א עילאין בזמן שהיו אפילו פב"פ היה נה"י דכתר נמשך באמצע בין או"א עי' כמו כאן ממש, כמ"ש הרב להדיא בע"ח שער המלכים פ"ח, ושמה אינו מפסיק כלל בין חו"ב, אלא אדרבא מחזירם פב"פ, וכאן אומר שההפסד המגיע לחו"ב מכח הפסק הכתר, עוד יותר גרוע מבחי' אב"א דחו"ב, וזה ודאי שצריך כאן בינה יתרה. **וכן** במ"ש בענף כ"ו אות א', דכל החסרון שגרים שביה"כ, הוא משום שהאור הגיע להם מג"ר המתוקנים דרך פרצוף והז"ת חסרים מזה, וע"כ בעת תיקון אספם א"א לנה"י שלו ואח"כ העלה הנה"י עם הז"ת לחג"ת שלו, ואז יצאו מתוקנים ולא נשברו עוד עש"ה. וצריכים להבין את זה, מה ענין העלאת נה"י אל חג"ת, שיתקן בז"ת בחי' פרצוף.

והעיקר מה שצריך להבין מקודם בדרושים הללו, הוא ענין מ"ה וב"ן הישן ומ"ה וב"ן החדש, מה שהאריך הרב בביאורם בענף כ"ז וענף כ"ח עש"ה. והגם

שמרחיב שם ביאורם דמ"ה וב"ן בכל פרטיהם ודקדוקיהם, עכ"ז קיצר מאוד עד שאי אפשר לעמוד על סדרם של הדברים, שנראים לכאורה סותרים את עצמם, שמתחילה כייל לן שאין לך ניצוץ קטן בכל האצילות שלא יהיה בו מ"ה וב"ן יחד, ואח"כ אומר אשר צד ימין דכל פרצוף כולו מ"ה וצד שמאל כולו ב"ן, וא"כ יש לך צד שלם חסר ממ"ה או מב"ן. וכן במה דכייל שהמ"ה זכר והב"ן נוק', ותכף אומר שם שגם במ"ה יש נוק' וכן בב"ן יש דכר, וא"כ הרי שניהם שוים בבחי' דו"ג. וכן מ"ש שם אשר שם ב"ן הכולל כל האצילות הוא מלכות דא"ק ושם מ"ה הכולל כל האצילות הוא יסוד דא"ק ע"ש. וזהו חידוש גדול, דעד הנה וכן בכמה מקומות אומר אשר שם ב"ן הכולל הוא האור שיצא דרך העינים דא"ק ושם מ"ה הכללי הוא האור שיצא דרך המצח דא"ק כנודע. ועוד קשה דא"כ יש בחי' מ"ה הכללי שנק' מלך הדר גם בעולם הנקודים, כי גם שם יצאו עיקר האורות מיסוד דא"ק כמ"ש בענה"ק דג' אורות שמשו בנקודים: אור העינים, והסתכלות עינים באח"פ, שמהם בא רק הקטנות, ואור דיסוד א"ק שממנו בא הגדלות כנודע. ועוד דקדוקים שיתבארו בהמשך דברינו.

ומתחילה נבאר מ"ש שם בענף כ"ח אות ו', וז"ל: **כלל העולה ששם ב"ן הכללי הוא הנפש, והוא ז' מלכיות שיש**

המכונה טבור, שמטבור ולמטה נמשכים נה"י דסיומא, כנודע בענה"ק. וא"כ יש בע"ס דיושר בחי' ע"ס דראש מהסת"א המכונה ג"ר. ויש להם גוף מכח הסת"ב המכונה ז"ת.

אמנם ע"ס דעגולים דחכמה, הגם שמקבלים ג"כ מפה דראש הקו שבכתר, אמנם רק אור הנקבה שנק' אור הנפש ולפיכך אין בהם שום זווג, אלא מקבלים ע"ס עד למלכות מבחי' אור הנקבה דעליון, דהיינו שלא להשפיע למטה, דע"כ מוכרחים להסתיים במלכות שלהם אשר עומדת בשוה עם המלכות דע"ס דראש היושר דחכמה והבן היטב. ובזה תבחין אשר היושר דחכמה יש לה עודף של ז"ת הנק' גוף על ע"ס דעגולים, כי מלכות דעגולים מפסקת ומסיימת האור דע"ס דחכמה. אמנם מלכות דיושר מתוך שיש שם זווג, הרי מתפשטת עוד בעצמה להסתכלות ב' לע"ס דחג"ת ואח"כ מטבור ולמטה לע"ס דנה"י לסיומא. ובזה תבין, מה דכייל לן הרב לעיל בענף ב' ובכ"מ, שע"ס דעגולים מלבישים תמיד רק על ראש דע"ס דיושר דאותה המדרגה, דהיינו כנ"ל שהם כבר נפסקים על פה דראש דיושר, אמנם היושר מתפשט עוד בבחי' גוף שלם מחג"ת ומנהי"מ כנ"ל.

והנך רואה אשר גם בעולם הנקודים הנק' ב"ן הכללי גם הם יצאו בע"ס דיושר, שהרי נמשכו בבחי' קוים ברת"ס, הן או"א והן ישסו"ת, כמ"ש לעיל בענף כ"ב ואיך כייל לן כאן בענף כ"ח, שב"ן הכללי אינו רק עיגולים לבד.

אמנם כן צריכים להבין דבריו במש"כ שבג"ר היה תיקון קוים במקצת,

בזו"ן. ואלו יצאו בבחי' עיגולים, והם מ"ה וב"ן שבשם ב"ן הכללי, ואח"כ יצאו הדר ומהיטבאל, והם מ"ה וב"ן שבשם מ"ה הכללי והם ו"ק דזו"ן, ואלו נעשו פרצוף אדם ביושר, ובסיבתם נתקיימו גם העגולים, כי הם בחי' רוח המקיים הנפש, עכ"ל. והנך מוצא כאן כלל חדר, אשר שם ב"ן הכללי אינו, רק בחי' עיגולים בלבד הן בז"א והן בנוק' דז"א, ושם מ"ה הכללי הוא בחי' היושר הן בז"א והן בנוק' דז"א עש"ה.

וגם כלל הזה נסתר לכאורה מכמה מקומות, שאומר שגם בע"ס דנקודים יצאו ע"ס דיושר כנודע, גם לעיל בענף כ"ב האריך הרחיב לפרש בענין שביה"כ, שנתפשטו מג' קוים דאו"א ומג' קוים דישסו"ת, ואין קוים אלא ביושר, כי זהו כל ההפרש בין עיגולים שאין בהם קוים ואפי' קו אחד, כי הוראת קו ה"ס ד' בחי' דאו"י חבת"ם הנמשכים עד המסך דמלכות לזווג המעלה או"ח ומלביש על ע"ס דאו"י, בהסת"א לראש ובהסת"ב לגוף, כמ"ש הרב לעיל בענף ד' וענף ה' עש"ה. מה שאין כן בעגולים, שאין בהם המשך אור מא"ס ב"ה לזווג, אלא שמקבלים מפה דראש הקו שבמדרגה העליונה מהם, כי עשרה עיגולים דחכמה מקבלים מפה דראש הקו דכתר כמו ע"ס דיושר דחכמה. וההפרש ביניהם, אשר ע"ס דיושר דחכמה הגם שמקבלים מפה דראש הקו דכתר, אמנם הם מקבלים משם אור הרוח שפירושו אור הזכר, וע"כ מתפשטות ע"ס דיושר דחכמה עד למלכות בסוד הזווג דהסת"א, וע"כ כדי לגמור הכלים צריכים להתפשט להסתכלות ב' עד למלכות דמלכות

דמה ענין מקצת הזה שאומר בג"ר, ולעיל בענף כ"ב משמע שהיה שם תיקון קוים בשלימות. ותבין זה במה שביארנו בענה"ק בענין ז"ת דנקודים שיצאו בקו אחד זה תחת זה בלי תיקון קוים כלל, וביארנו שם משום שע"ס דנקודים יצאו מאור נקבי העינים, שפירושו הוא ענין העליה דמ"נ עד החכמה דכל פרצוף שנק' עינים, ואתתקן החכמה בדו"ג, שז"ס נקבי עינים, ועל שם זה נק' תמיד אור הזה אור דנקבי עינים דא"ק וזכור זאת. ונתבאר שם כלל גדול, אשר אור זה בכל מקום שהוא נמצא, אינו מאיר רק לראש ותוך דאותה המדרגה וחסר תמיד בחי' הסוף מהמדרגה ההיא. והטעם, משום שזה הראש נבחן תמיד רק לתוך, דהיינו כמו חג"ת דגופא, להיותו יוצא מעינים ולמטה שנק' אח"פ, א"כ הראש העיקרי נבחן שהוא מעינים ולמעלה. ונבחן שעלתה המלכות דפה למקום העינים, ואח"פ כבר המה בבחי' חג"ת דגופא, ופה דאח"פ מקבל רק לבחי' הסת"ב שנק' טבור, ולפיכך מתפשטות מפה דראש זה רק ע"ס דנה"י דסיומא המכונה אור הנקבה ואור הנפש. וכיון שהם באים לבחי' מלכות דמלכות שנק' טבור בבחי' הכלים מצד שורש הא', כבר עושים שם סוף וסיום, כי אין זווג יוצא על טבור זה, משום שנבחן שחג"ת דגופא עלו לאח"פ ונה"י דגופא עלו לחג"ת, ונה"י דכלים הנשארים מצד שורש הא' נמצאים ריקנים מאור זה, כמ"ש זה באורך בענף ט"ז וט"ז בפמ"ס עש"ה.

ונתבאר שם, שראש דנקודים שנק' כח"ב נבחנים על ב' ראשים: כתר וחכמה, ומטעם הנ"ל, שאין באור היוצא מנקבי עינים, רק אח"פ שנבחנים

לחג"ת ובחי' מפה עד הטבור שנבחנים לנה"י, נמצא שאין בב' ראשים אלו רק חג"ת נה"י לבד, שכתר ה"ס חג"ת וראש החכמה ה"ס נה"י, עש"ה.

והנה נתבאר, שבראש החכמה שהוא עיקר הראש של ע"ס דנקודים, אשר אין שם אלא נה"י, דהיינו אור הנקבה ואור הנפש לבד. וז"ש הרב שיש שם תיקון קוים במקצת, כלומר בבחי' נה"י, שאינם ראויים לזווג להיותם בבחי' אור הנקבה, ודומים ממש לבחי' ע"ס דעגולים, שאין במלכות שלהם שום זווג והתפשטות לז"ת, כנ"ל ע"ש היטב. אמנם ודאי אינם דומים לעגולים לגמרי, כי בעגולים אין בהם בחי' זווג אפי' מצד שורש הא' שמטרים עליית מ"ן, כנ"ל, משא"כ בראש החכמה, יש בו בחי' ג"ר גמור מטרים עליית המ"ן, כנ"ל. כי כל זה החסרון דנה"י, נתחדש עתה באור העינים.

והנה נתבאר בחי' אור זה שיצא דרך נקבי עינים, דאע"פ שהיה בו תיקון קוין מכח עליית המ"ן, מ"מ לראש הב' דנקודים לא הגיע אלא בחי' אור דנה"י שהיו מתוקנים בקוין: ימין, שמאל, ואמצע, כי כן נמשכו מחג"ת שהוא ראש הא', שהוא בחי' מעינים ולמעלה דנקודים שיצא מנקבי עינים דא"ק, באופן, שמנקבי עינים ולמעלה דא"ק יצא הראש העיקרי שה"ס חב"ד, ובראש א' דנקודים עצמו, דהיינו מעינים ולמעלה דראש הנקודים עצמו יצא חג"ת, ובאח"פ דראש הנקודים כבר יצא בחי' הסוף וע"ס דסיומא, שקו ימין נק' נצח, ושמאל נק' הוד, ואמצעי נק' יסוד, ואע"פ שכל אחד מהקוים כולל ע"ס כנודע לעיל, מ"מ

מאחר שהם אור הנקבה מכונים נה"י לבד, כנודע.

ולפיכך מפה דראש הנקודים ולמטה, לא נמשך מאור העינים דא"ק כלום, דכבר נסתיימו בפה כנ"ל, וע"כ יצאו רק בבחי' נקודות זה למטה מזה בלי תיקון קוים ובלי אור, שכל זה היה צריך להגיע להם מאור העינים, והוא אמנם נפסק בפה, כאמור. אמנם הכלים והנקודות הללו הגיעו שם מכח שאיבת עינים מאח"פ הישן, כמ"ש בענף י"ד בפמ"ס ע"ש.

ואח"כ מכח התלבשות יסוד דא"ק בפה דנקודים נמשך לשם אור הזכר, ויצאו ע"ס בזווג הזה בקומת כתר ברת"ס דרך הקוים, כמ"ש באורך בענפים הקודמים, אמנם כל הארה זו לא נתקיימה, לא בג"ר ולא בז"ת, כי הז"ת משום שהכלים שלהם היו עדיין בסוד נקודות זה למטה מזה, לא היו יכולים לקבל הע"ס המתוקנים בבחי' קוין, ומאחר שעיקר גמר כלים הם מפה ולמטה, בסוד הסתכלות ב' הגומר אותם, וכיון שזה נשבר, נתבטלו ג"כ השורשים שבראש, כנ"ל בענה"ק, ואין להאריך עוד בזה.

אמנם צריכים להבין היטב ענין הנקודות הללו שיצאו מפה דנקודים ולמטה שנק' חג"ת נהי"מ, שהרב אומר שהם רק בחי' שש מלכיות דו"ק דז"א, ומלכות א' של הנוק' דז"א. ותבין זה מתוך מה שנתבאר בענה"ק, בענין החידוש דעשרה כלים שנתחדש כאן בכח השיתוף דמדה"ר בדין, מה שלא היה כלל בג"פ לגלגלתא ע"ב ס"ג דא"ק הקודמים. ונתבאר שם, שזה נתחדש מכח ירידת ישסו"ת שהוא כח"ב לנה"י הפנימיים דא"ק ששם בחי"ד, ונשתתפו ונתחברו זה בזה לבחי'

אחת, ומתוך זה שהמלכות קנתה לתוכה הכח דבחי"ב שה"ס בינה, ע"כ עלתה ממקומה עד לחכמה בסוד מ"ן, אשר בעליה זו נעשה בכל הספירות בחי' מלכות, ונוק', וכלי, עד החכמה, דע"כ מכונה ג"כ בשם קו שמאל, כי מקודם זה היו ט"ס ראשונות נקיות לגמרי מבחי' צמצום א' ונוק' וכלי, שכ"ז היה רק בספירת המלכות לבדה שהיא בחי"ד ונקודה עגולה מתחת הספירות, אמנם עתה נתפשטה נקודה זו כדוגמת קו, אשר נוקב ועולה ועושה קו שמאל בכל ספירה וספירה מע"ס, והבן היטב.

אמנם נקראת קו שמאל רק במקום היחוד בסוד הזווג, אשר אז המלכות מתוקנת בקו שמאל כאמור, ועצם הט"ר זולת המלכיות שבשמאלם נבחנים ביחוד לבחי' קו ימין, וסוד האו"ח העולה מהזווג נבחן לקו האמצעי, אשר אז מתיחדים כל הע"ס ליחוד גמור קשורים זה בזה, הנק' פרצוף אדם בג' קוים יש"א. משא"כ בז"ת דנקודים שהיו ריקנים מאור העינים, א"כ אין בהם שום בחי' ימין אשר יקשר אותם בסוד הזווג, וא"כ אין כאן אלא קו שמאל אחד דהיינו בחי' הנוקביות, שנעשה בכלהו ע"ס מכח המ"ן הנ"ל, אמנם בלי קשר, כי אין כאן בחי' הימין שיבא עם השמאל בזווג, וע"כ המה נקודות נפרדות זה למטה מזה כסדר ז"ת חג"ת נהי"מ, דהיינו קו שמאלי לבדו מאותן הספירות, וע"כ מכונות נקודות, כלומר שחורות בלי אור, כמו נקודה שאין בה לבן כלל, והבן.

ואלה הם דברי הרב, שלא יצאו בנקודים רק שש מלכיות דז"א, כלומר קו השמאל של חג"ת נהי"מ, ששורשם רק

מעליית המלכות והתכללותה בכל ספי' וספי' מחג"ת ונהי"מ, באופן שעצם הספירות דז"א חג"ת נהי"מ לא יצאו כלל שהוא שייך לקו ימין וזה לא יצא רק השמאל שבהם, וע"כ המה ודאי רק בחי' המלכות בלבדה שמטרם עליית המ"ן, שבכח המ"ן נכללה עתה בכל ספירה וספירה מחג"ת נהי"מ. ועד"ז במלכות דנקודים ג"כ לא יצא מבחי' ימין שלה כלום, רק השמאל שבה דהיינו נקודה שחורה בלי אור, כנ"ל.

ומה שהרב מכנה את ז"ת אלו בשם מ"ה וב"ן דב"ן, הנה באמת אין כאן בחי' מ"ה כלל, כי עיקר שם מ"ה הוא שם ז"א כנודע. וכאן אין כלום מז"א שה"ס כלים דחג"ת נהי"מ, אלא רק מהמלכות לבדה שנקרא ב"ן כנ"ל. אמנם הכונה על אותה בחי' המלכות שנכללת בספירותיו דז"א קורא אותם בשם מ"ה, ואותה המלכות שבמלכות עצמה קורא בשם ב"ן, אמנם באמת הכל ב"ן ומלכות לבד. ומעיקר ספירותיו של ז"א עדיין לא יצא כאן כלום, וזכור זאת.

והנה כל הקטנות הזו שיצאה בז"ת דנקודים, הנה נתבאר שהוא מסבה שעיקר האור דנקודים יצא דרך נקבי עינים, שמתוך זה נחלקה כל מדרגה לשנים מעינים ולמעלה ואח"פ כנ"ל ובענה"ק בפמ"ס ט"ו וט"ז עש"ה, דע"כ נפסק האור בפה דראש דנקודים ולא הגיע ממנו כלום לז"ת, וע"כ נשארו בבחי' נקודות נפרדות כנ"ל.

והנה אח"כ לעת תיקון כלים הנשברים, נעשה עליית מ"ן מחדש לע"ב ס"ג דגלגלתא, והיה שם אמנם תיקון גדול במ"ן החדשים האלו, כי האור של הזווג

על המ"ן החדשים הללו, לא יצאו דרך נקבי עינים אלא דרך המצח דכל פרצוף. ולבאר זה צריכים לאריכות ויתבאר במקומו בע"ה. אמנם בקיצור הוא כי התכללות המלכות היא גם בכתר שה"ס הגלגלתא דאתתקן בשבעה תיקונים הנק' ג"ט קר"ע פ"ח, ובזה שבו כל אח"פ לבחי' ראש, כי מקודם שהמ"ן עלה רק לנקבי עינים, גרם זה להתחלקות כל מדרגה לחצאין, שמעינים ולמעלה היה לראש ואח"פ היה לבחי' חג"ת כנ"ל, והיה הפרצוף חסר נהי"מ כנ"ל, והוא שעיכב האור העליון דתיקון קיום, שלא היה יכול להתפשט על ז"ת דנקודים כנ"ל, משא"כ עתה כשנכללה המלכות בכתר, ממילא אין שום סבה שיתחלק עוד הראש לב' בחי'. וממילא יצא ע"י זווג הזה רת"ס בשלימות והגיע התיקון קיום גם בז"ת. ולפיכך נקרא אור הזה מ"ה החדש שיצא מן המצח דא"ק, דהיינו מהתכללות המלכות בגלגלתא שנק' מצח, וע"כ מתחיל הפרצוף דמ"ה מן המצח, וכל כח"ב זו"ן דראש שנק' גלגלתא עינים ואח"פ הם מדרגה אחת. אמנם בפרצוף ב"ן מתחיל הפרצוף רק מאח"פ, ומעינים ולמעלה שייך למאציל דהיינו לפרצוף העליון, כאמור לעיל.

וצריך שתדע אמנם אשר תיקון קוין דחג"ת נתקן בטרם ביאת מ"ה החדש, כמ"ש הרב בסוף ענף כ"ה שהתיקון נמשך ובא לאט לאט ובכל פעם היה נוסף בו קצת תיקון וכו', כי בעקודים לא היה אלא כלי אחד, ובנקודים נתתקנו עשרה כלים ותיקון קיום בג"ר, ואחר שנשברו המלכים דעת וחג"ת ניתוסף בהם תיקון אחר, שאורות דז"ת נתלבשו בהתפשטות

מ"ן דאחור, ואם בחי"ב היא בחיצוניות נק' מ"ן דפנים.

ונתבאר לעיל, אשר מעינים ולמעלה יצא הכתר, שהאור שבו ה"ס חג"ת. ואח"פ ה"ס הראש הב' שנק' חו"ב, והמלכות דנקבי עינים בסוד המ"ן שבה נתלבש בראש הזה בתיקון קוין שבה, וע"כ נק' המלכות הזאת בשם נה"י דהיינו ג' הקוים באור דנה"י, כנ"ל, שאור דראש הזה הוא אור דנה"י, וע"כ מכונה התלבשות דנקבי עינים בראש אח"פ בשם נה"י דכתר.

אמנם נה"י אלו כלולים מאחור ופנים כנ"ל, ולפיכך נבחן גם הראש הזה בב' ראשים, דהיינו ע"פ ע"ס שלו שנחלקו לב': מעינים ולמעלה שנק' או"א עילאין, ואח"פ שנק' ישסו"ת, והוא משום שנה"י דאחור אשר בחי"ב בגניזו ובחי"ד בגילוי, נתלבשו מעינים ולמעלה דראש הזה דהיינו באו"א עילאין, ונה"י דפנים שבחי"ד בגניזו ובחי"ב בגילוי, התלבשו באח"פ דראש הזה דהיינו בישסו"ת, וזה כמ"ש הרב בענף י"ד, שה"ת בעינים ויה"ו באח"פ ע"ש. פי' שמעינים ולמעלה דראש הב' שנק' או"א, יש שם ה"ת שה"ס בחי"ד, והוא משום שנתלבש שם נה"י דאחור מהכתר שבחי"ד בגילוי, אמנם באח"פ דראש הב' חסר ה"ת ואין שם אלא יה"ו, והוא משום שהתלבש שם נה"י דפנים מהכתר. שבחי"ד בגניזו ובחי"ב בגילוי, ונמצא שאין שם ה"ת דהיינו בחי"ד, כי נגנזה בבחי"ב כאמור, וכבר נתבאר זה באורך בפמ"ס בענף ט"ו וט"ז.

ותבין אמנם שענין התלבשות נה"י דפנים דכתר גרם יציאת אמא עילאה לחוץ מאבא, ונתמעט קומתה

קוי כח"ב במקום דעת וחג"ת עד החזה עש"ה. והנך רואה שחג"ת דנקודים נתקנו בקוין תיכף בנקודים בטרם ביאת מ"ה החדש, ונמצא שעיקר תיקון קוין הנמשך מהמ"ה שיצא דרך המצח הוא רק לנה"י, והבן היטב.

גם צריך שתבין בענין שביה"כ, שיש שם ב' מיני שבירות, כי שבירה דחג"ת שהם בחי' גוף דאו"א עי', היה מחסרון תיקון קוין. אמנם שבירה דנה"י שהם בחי' גוף דישסו"ת היתה מטעם שהופרשו החסדים מאור החכמה מכח המסך דבחי"ב הדוחה לחכמה כמ"ש באורך בפמ"א ענף כ"ד אות ט"ז ד"ה אח"כ עש"ה בכל ההמשך והוא שגרם שלא נתפשטו הקוים שבחג"ת דהיינו בראש דישסו"ת לבחי' גוף שלו דהיינו לנה"י דנקודים.

וזה אמרו בענף כ"ה אות ב', הטעם למה נתפשטו קוי כח"ב עד מקום חסר וגבורה ולא נתפשטו עד נו"ה. הענין הוא דקודם שנתפשט הכתר וכו', היו החו"ב מאירים זה בזה שלא ע"י הפסק עם היות שהיו אב"א, אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד ת"ת כנ"ל, אז הפסיק ביניהם וכו'.

והפסק הזה דכתר נתבאר באורך בפמ"א הנ"ל ענף כ"ד אות ט"ז, ונבאר פה בקיצור. והנה ידעת מש"כ הרב, אשר נה"י דכתר התלבשו בחו"ב דנקודים וזהו מכח עליית מ"ן לנקבי עינים, אשר המ"ן ה"ס בחי"ב ובחי"ד יחדיו. ולפיכך נעשו במ"ן אלו: פנימיות וחיצוניות ופנים ואחור. פירוש, כיון שהמ"ן כפול מב' בחי', א"כ יש להבחין איזה מבפנים ואיזה מבחוץ, דכל שבחוץ הוא השולט כנודע, ולכן אם בחי"ד היא בחיצוניות נק'

אב"א, אמנם עכ"ז הבינה היתה שוה לחכמה דהיינו מבחי' ג"ר כמו החכמה, כי עדיין לא קיבלה לתוכה בחי' הצמצום, משא"כ אחר שנתפשט נה"י דכתר בבחי' מ"ן דפנים, שבחי"ב בגלוי במסך הזה כנ"ל, אז יצאה מבחי' ג"ר דאבא וקיבלה לבחי' ו"ק כנ"ל, וא"כ ודאי שהתפשטות הכתר מפנים דנה"י הוא יותר הפסד מאב"א דחו"ב.

אמנם נעשה בזה תיקון גדול לבחי' חג"ת דנקודים, כי מתוך שישסו"ת נתפשטו בתיקון קוים למקומם, הרי שנרשמו בחג"ת ג"כ תיקון קוים. וגם אחר השבירה, שכל הז' אורות נסדרו והותקנו בג' קוין הללו דישסו"ת, כמ"ש הרב.

ובזה תבין דברי הרב בענף כ"ו בתיקון הכלים הנשברים, שמתחילה נאספו לנה"י דא"א, שכבר היו מתוקנים מכח מ"ה החדש שיצא מהמצח, שנתפשטו מכח תיקון קוים גם בנה"י דא"א כנ"ל. ואז העלה א"א נה"י שלו לתוך חג"ת, והיה זה כמ"ש שם הרב, משום שהאמצעים דהיינו החג"ת היו קצת מתוקנים בסוד פרצוף או"א, משא"כ בנה"י, ולפי שאורם מגולים היו מתגברים על האמצעים וכו' עש"ה. והיינו כנ"ל דעיקר השבירה של נה"י היה משום שהם בחי' גופא דישסו"ת, שמשום זה הופרשו ויצאו מהעצמות כמו נר שהופרש ויצא מהאבוקה, עי' בפמ"א כ"ב, וע"כ אע"פ שהגיע להם תיקון קוים ממ"ה החדש, ונקשרו חג"ת בנה"י בתיקון קוים, מ"מ היה חשש שלא יתגברו הנה"י בכח המסך דבחי"ב השולט בהם בגלוי ויעלו וילבשו גם החג"ת מבחוץ וכל שמבחוץ

לבחי' זו"ן דאבא, והוא משום שבחי"ב ה"ס בינה שה"ס אימא עילאה נוקבא דאבא עילאה. והנה באו"א עילאין אשר התלבש בהם אחורי נה"י דכתר כנ"ל, שבחי"ב בגניזו ובחי"ד בגלוי בסוד ה"ת שנמצאת בנקבי עינים, א"כ נמצא המסך וכח הצמצום מתחת אימא עילאה בבחי' ה"ת, ואימא עילאה שה"ס בחי"ב נקיה לגמרי מכח הצמצום, משא"כ אח"כ כשנתלבשו בישסו"ת הפנים דנה"י דכתר אשר שם ה"ת ובחי"ד בגניזו ובחי"ב מגולה במ"ן ומסך, א"כ קיבלה הבינה בתוכה את כח הצמצום והעביות שהיה מלפנים בבחי"ד, ולפיכך יצאה הבינה מבחי' ראש לבחי' גוף, כי אינה יכולה לקבל אור החכמה מראש דאבא, אלא אור החסדים מגוף דאבא.

ועם כל זה נחשבו גם ישסו"ת לבחי' ראש, והוא להיותם בבחי' אח"פ דראש הב', אשר מטרם עליית מ"ן הם ראש גמור, בלי הבדל בין מעינים ולמעלה ובין אח"פ, וע"כ נחשבו לראש כמו או"א עילאין. וע"כ אותם האורות דנה"י דכתר המתלבשים באו"א עילאין מתלבשים ג"כ בישסו"ת, וא"כ יש גם בראש דישסו"ת תיקון קוים כמו באו"א עילאין, משום ששורשם מצד שורש הא' הוא למעלה מפה דכללות הראש דנקודים, אלא שנבדלים במ"ן, שבאו"א הם מ"ן דאחור ובישסו"ת הם מ"ן דפנים, כנ"ל.

ובזה תבין מ"ש הרב אשר התפשטות הכתר עד לת"ת גורם הפסק לחו"ב שאינם יכולים להאיר זה בזה, שעוד גרוע יותר ממה שהיו חו"ב אב"א, כי הגם שאחר השבירה דדעת וחג"ת שחזרו או"א

ראויה לאור החכמה מצד שורשה עש"ה.

ואלה הם דברי הרב, דאחוריים דאו"א לקח אותם ז"א, והיינו משום שהוא בחי' חג"ת דנקודים, וחג"ת דנקודים ה"ס הסת"ב וגופא דאו"א עי', אשר ע"כ הגם שנשברו הכלים מכ"מ יש במקומו בחי' אחוריים דאו"א עילאין. וע"כ אח"כ שנתקן ועלה שוב לאצילות, הרי שמקבל שם בחי' נה"י דאו"א עילאין למוחין, וכל זה הוא משום שז"א הוא בחי' חג"ת משורשו. אמנם הנוק' היא רק בחי' נה"י משורשה, דהיינו מבחי' גופא דישסו"ת כנ"ל, ונתבאר שם דאיהו נקיט חסדים מהמסך דבחי"ג ואשתלים כותל ידידה, דהיינו אחור דחכמה שה"ס הכותל שלו, כי מרויח ע"י המסך הזה קומה של חכמה. ואיהי נקטא גבורות ומשתלים כותל ידידה, כי ז"א משפיע לה מאחור שלו בחי' אחור דזכר דהיינו אחור דחכמה עש"ה. והנה נתבאר דברי הרב, אשר בעת שז"א עם הנוק' הם פב"פ מ"מ רק בז"א יש מוחין דאו"א משום שיש לו אחוריים דאו"א, משא"כ הנוק' אין לה אלא מוחין של ישסו"ת לבד, רק ז"א משפיע לה עתה הגבורות מבחי' אחוריים דאו"א עי' ואז משיגה ג"ר דחיה.

והנה נתבאר אשר ז"ת דנקודים שנשברו ומתו, נעשו בהם ב' תיקונים נבדלים לצורך תיקון קוים בהם, אחד לחג"ת ואחד לנהי"מ, וחג"ת נתקנו ע"י התפשטות כח"ב לחג"ת שה"ס יציאת רישא דישסו"ת, ונהי"מ נתקנו ע"י מ"ה החדש שיצא דרך המצח דא"ק. ודע שב' התיקונים האלו המה ב' כללים גדולים שבהם הולכים ונתקנים כל הפרצופין וכל

הוא השולט, וממילא יתבטל שוב אור החיה והאצילות כמו שקרה בזמן שביה"כ, ולפיכך הקדים א"א ואסף לנה"י שלו לתוך ולפנימית החג"ת, והיה החג"ת מבחוץ, והחג"ת הם גופא דאו"א עילאין כנ"ל, ובזה נמתקו הדינין הנ"ל מנה"י כי קבלו בתוכן מבחי' גופא דאו"א עילאין. וזה אמרו שם בענף כ"ו אות ג', ואחר שיצאו נה"י דא"א לחוץ יצאו מתוקנים ונתגלו אז כל הו"ק. ולכן יצא גם ז"א בבחי' ו"ק מתפשטים וממותקים עכ"ל. והיינו כנ"ל, כי עתה שנכלל בנה"י מבחי' האחורים וגופא דאו"א עילאין, דהיינו חג"ת, אז נתקשרו נה"י היטב בחג"ת לינק מהם בחי' אור החיה שבהם מאו"א עילאין. ואין יותר חשש שיתגברו בבחי' המסך דבחי"ב שלהם מכח ישסו"ת, משום שהמה בעצמם נכללו ג"כ בגופא דאו"א כנ"ל, והבן היטב.

ובזה תבין דברי הרב בענף כ"ג אות כ"ג וז"ל: והנה במיתת ז"א עד שליש עליון דת"ת שלו כבר ירדו אחורי או"א, אבל אחורי ישסו"ת לא נגמרו לירד עד מיתת נוקבא דז"א, ולכן האחורים דאו"א לקח אותם הז"א, ואחורים דישסו"ת לקחתם המלכות. ובזה תבין כי כאשר הזו"ן הם שוים יחד פנים בפנים, אז הנה"י דאו"א הם מוחין לז"א, והנה"י דישסו"ת מוחין לנוקבא, עכ"ל. ותבין זה עם המתבאר בפמ"ס בענף ב' אות כ"ג בהבדל בין כותל דז"א לנוק', אשר ז"א הוא בחי' חג"ת משורשו, יש לו בחי' אחוריים דחסרון ג"ר ואור החכמה, וע"כ ראוי הוא לקבל אור החכמה ג"כ, אמנם הנוק' להיותה בחי' נה"י בשורשה, ע"כ אין לה רק אחור דחסדים לבד, ואינה

מחוץ לג"ר דאבא ונתפשטה עד החזה דנקודים, ונמצא בזה שאבדה חצי קומתה העליון, דהיינו הראש דאבא ע"י והג"ר כנ"ל.

וז"ס רמז חז"ל, כי אמרה מוטב שיכנס החץ בי. כלומר, משום שמדת הרחמים מקבלת את החץ הזה בה, כי חץ מלשון מחצה, כי נחצה לחצאין ואבדה חציה העליונה, ועשתה זה כדי שלא יכנס החץ בבניה, כי חג"ת נה"י דנקודים שמתו ונפלו לבי"ע, אין להם שום תקנה עוד שיחזרו לאצילות דהיינו לאור החיה וג"ר דאבא, זולת ע"י יציאתה של אימא עילאה לחוץ כנ"ל, ואע"פ שמתחילה עוד גרמה נפילה יותר גדולה לכלים הנשברים, כי היו בג"ר דבי"ע ומשום יציאתה נפלו לזו"נ דבי"ע, כנ"ל בפמ"א דף תנ"ז ד"ה אמנם ב', אמנם אח"כ שבה אמא לפנים דהיינו לראש, כמ"ש הרב בשער התיקון דהתפשטות כח"ב שהיה בחג"ת חזר ונאסף לג"ר דנקודים, שה"ס חזרת אמא לפנים בקומה שוה עם אבא עילאה כמו שהיתה מטרם היציאה לחוץ, דהיינו שישסו"ת ואו"א ע"י חוזרים ונעשים פרצוף אחד.

וכבר ידעת שבעת שהיתה אמא בחג"ת עלו לתוכה כל הז' אורות דכלים הנשברים, מפני שהיתה אז במקומם ממש. וכבר ידעת מה דכייל לן הרב במבו"ש ש"י ח"ב פ"א כשירד העליון למקום התחתון הרי הוא כמוהו ממש. וא"כ יכלו ז' האורות חג"ת נה"י דנקודים להכלל בה, שהרי המה עם אמא במדרגה אחת. שזס"ה כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, כי אמא נתפשטה למקום ז"ת ומרחפת עליהם, ואז יפרוש כנפיו יקחהו וכו'.

המדרגות דד' העולמות אבי"ע עד גמר התיקון, ואין לך תיקון קטן או גדול בכל אבי"ע שלא יהא נמשך מב' מיני התיקונים הללו, וע"כ צריכים לזכור ולהבין אותם היטב.

וזסו"ה כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף יפרוש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו, כי מכח התחלקות או"א ע"י לשנים, דהיינו ישסו"ת שיצא לחוץ מאו"א, המכונה כאן בדברי הרב התפשטות כח"ב למקום חג"ת דנקודים, הרי גרמה בזה קשר קוין בחג"ת, כנ"ל. ונעשה במקום החג"ת זווג פב"פ, דהיינו ע"י התלבשות נה"י דפנים דכתר, שמתוך זה נמשך הכתר דאו"א למקום החזה דגופא דנקודים, שזווג זה נק' הסתכלות עינין דישסו"ת זה בזה, כנ"ל. אמנם זה גרם שהבינה שהיתה באו"א עילאין קומתה שוה עם אבא עילאה עד הכתר דאבא, עתה יצאה לבר מג"ר דאבא ע"י דהיינו למטה מפה דראש, ואבדה חצי קומה העליונה דאבא דהיינו ג"ר דאבא שמפה ולמעלה, ואינה מקבלת אלא מז"א דאבא שנק' ישראל סבא, דהיינו חצי קומה התחתונה דאבא.

וזה שרמזו ז"ל, אשר הנשר רחמן על בניו ופורח למעלה מכל העופות ואינו ירא שמא יגזלו שאר העופות את בניו ממנו, אמנם ירא שלא יהרגו את בניו בחץ, לכן נושא אותם על כנפיו, ואומר מוטב שיכנס החץ בי ואל יכנס בבני, ע"ש בפירש"י ז"ל בפסוק כנשר יעיר קנו וכו'. כי רומזים בזה לאמא ע"י שה"ס שורש מדת הרחמים בכלהו עלמין, וכמו שאמרו בזוהר דאבא הוציא את אמא לחוץ אודות בנה, כי אמא עילאה יצאה

ז"א דא"ק המתוקן בחג"ת נה"י בתיקון קוים.

וזה אמרו בענף כ"ז אות ג' אשר מ"ה החדש הכולל כל האצילות הוא ז"א דא"ק, דהיינו חג"ת נה"י הנ"ל שיש בהם תיקון קוין שחג"ת נה"י מקושרים זה בזה, הנעשה מכח שהעלתה אותם לאימא למקום ג"ר דנקודים כנ"ל. וזה אמרו, אשר ב"ן הכולל כל האצילות היא מלכות דא"ק, כלומר בחי' הכלים וקו שמאל שיצא בע"ס דנקודים, שכ"ז הוא רק התעלות המלכות שהיתה למטה מע"ס דא"ק, ועתה נתעלתה ונכללה בכל ספירה וספירה מע"ס עד החכמה, שה"ס נקבי עינים כנ"ל. ונמצא דכל זה אינו אלא בחי' מלכות דא"ק לבדו.

ואע"פ שגם אור היסוד דא"ק נמשך לג"ר דנקודים בזווג של קו השמאל, ויצאו שם מכחו ג"ר וז"ת דא"א עילאין וג"ר וז"ת דישסו"ת כנ"ל, אמנם כבר ידעת שכל מה שיצא מיסוד דא"ק נתבטל ולא נתקיים כנ"ל, ולא נשאר שם רק מה ששייך אל קו שמאל לבד, כלומר להיות למ"ן לזווג, שכ"ז הוא רק מבחי' מלכות דא"ק כאמור.

וזה אמרו בענף כ"ח אות ו', **כלל העולה ששם ב"ן הכללי הוא הנפש והוא ז' מלכיות שיש בזו"ן, ואלו יצאו בבחי' עיגולים, והם מ"ה וב"ן שבשם ב"ן הכללי, עכ"ל.** והיינו כנ"ל, שכל בחי' אור הזכר וקו ימין שנמשך מיסוד א"ק, כל זה חזר ונתבטל שלא היה מבחי' זרע של קיימא משום חסרון תיקון קוים כנ"ל, ולא נשאר אלא בחי' קו שמאל לבד דהיינו בחי' התכללות המלכות שנעשה שם בכלהו ע"ס. וזהו שנק' עגולים או נקודות,

דהיינו שהבנים עולים אליה ונכללים בכנפיה שפרשה במקום החג"ת, שה"ס ג' הקוים שלה וסוד אחורים דאמא שנק' כנפים כנ"ל. ונמצא בזה אשר אח"כ בחזרתה לראש דאבא עילאה כמקודם, גם הז"ת עולים עמה לשם. שז"ס ישאיהו על אברתו, כי אבר הוא כינוי ליסוד כנודע, ויורה אשר הז' אורות שעלו עמה נכללו ביסוד דאמא עילאה לבחי' מ"ן, ונעשה בזה הזווג דא"א עילאה פב"פ בקומה שוה, ואז נאצל ע"י זווג הזה אור הגדול שנק' מ"ה החדש, אשר אחר שמשתהה שם זמן חדשי העיבור נולד ויוצא לחוץ, דהיינו למקום ז"ת, שהוא כולל לכל תיקוני אבי"ע.

והנך מוצא שביציאת אמא לחג"ת אין עדיין שום תיקון לנהי"מ, אלא אדרבא כי אז נשברו הנהי"מ דהיינו הסת"ב שלה וגופא, כי נפרשו לגמרי מאור העצמות כנר שיצא והופרש מהאבוקה, כמ"ש בפמ"א דף תנ"ז ד"ה אמנם ב', ומה שהיה בהם מבחי' אצילות היה מוכרח להתעלות לאמא עצמה שבמקום חג"ת, ונשאר מקום נהי"מ דאצילות אינו ראוי להחזיק שום אור, והוא משום שהבינה עצמה היתה בחסרון ג"ר, וע"כ התפשטות דהסת"ב שלה שהוא מפה דישסו"ת ולמטה, הופרשו לגמרי מאצילות בלי שום חיבור עם הג"ר, כמ"ש שם בפמ"א, שבחי' זו נק' מיתה. וע"כ הוכרחו אורות דנה"י להכלל בחג"ת דשם, וחג"ת בג' קוין דישסו"ת. ואח"כ חזרה אמא לג"ר ונעשה הזווג על הז' אורות שנשאה אמא באברתה, ואז נאצל מ"ה החדש דהיינו ז"ת: חג"ת נהי"מ באו"י ואו"ח, שה"ס מ"ה החדש וה"ס

ואור הזכר, אשר אח"כ בהתפשטם למטה מאו"א למקומם של חג"ת נה"י הקודמים, המה גם שם ראויים לזווג. והמה הם המתקנים לבחי' מ"ה וב"ן דב"ן, כמ"ש במקומו בע"ה.

וזה אמרו שם, והנה בעת העיבור שהוא התיקון אז אותם המלכים נתבררו ונתתקנו בסוד העיבור בתוך העיגולים דאו"א והבן זה, ואח"כ נעשו עיגולים ג"כ ולא נשברו פעם ב' עכ"ל. דהיינו כנ"ל, אשר אמא עילאה אספם לז"ת ביסוד שלה, בסו"ה ישאהו על אברתו, דהיינו בבחי' קו שמאל שבה דבחי' ג"ר דנקודים, שהמה נק' ג"כ עיגולים כמו שנתבאר לעיל, אשר מה שהיה בבחי' יושר בכלהו ע"ס דנקודים הכל נתבטל, ולא נשאר שם זולת בחי' השמאלית שבהם המכונים אור הנפש ועיגולים כנ"ל. והיינו בחי' המ"ן שעיקר התכללותו הוא ביסוד בסוד שנק' כל שכולל ה"ח וה"ג בזמן הזווג שהוא בעל המסך כמ"ש לעיל בענה"ק באורך. וזה שמשמיענו הרב ומצוה אותנו להבין, אשר בחי' העיבור של ז"ת שעלו למעי הבינה היינו לבחי' עיגולים שלה כאמור, ומתוך שנעשה עליהם זווג הגדול בג"ר דאו"א ויצא בכחם המ"ה החדש, ע"כ נתחברו עם המ"ה בכל ניצוץ וניצוץ, דהיינו שבחי' העיגולים שה"ס חלק המ"ן שבאותו ניצוץ, הוא ודאי מהב"ן, ובחי' האור שבניצוץ ההוא ודאי ממ"ה, דהיינו שנק' בחי' היושר כנ"ל, והבן היטב.

משום שקו השמאל ג"כ לא היה מקושר כראוי, דהיינו שהע"ס שבו אינם מקושרים זה בזה כדוגמת קו אחד ממטה למעלה, אלא בחי' השמאל שבכל ספירה וספירה מעה"ס היתה נמצאת בפרודא לפי בחי' עצמה, כמו נקודה עגולה בלי שום יחס וקשר לחברתה, וכמו עגולים זה למטה מזה. ושש בחי' התכללות המלכות בחג"ת נה"י נק' מ"ה, ומלכות עצמה נק' ב"ן ונק' ביחד מ"ה וב"ן דב"ן.

וזה אמרו שם, ואחר כך יצאו הדר ומהיטבאל והם מ"ה וב"ן שבשם מ"ה הכללי, והם ו"ק זו"ן, ואלו נעשו פרצוף אדם ביושר, ובסבתם נתקיימו גם העגולים כי הם בחי' רוח המקיים הנפש עכ"ל. והיינו כנ"ל, שבשיבת ישו"ת לאו"א עילאין ונעשו לפרצוף אחד, נמצאים מתעלים גם ז"ת דב"ן הנמצאים בבחי' עיגולים, כנ"ל, שהיו שם בישו"ת מעת שביה"כ, וע"כ היו למ"ן במקום ג"ר דנקודים בהיכל או"א עילאין, ויצאו ע"ס דאו"י על מ"ן אלו בסוד הזווג העליון. וע"ס דאו"י ואו"ח אלו: נק' רוח ונק' יושר ואור הזכר. ובחי' ז"ת שעלו עם אמא למ"ן, נק' עיגולים ונק' נפש ובחי' נקבה. גם בחי' חג"ת נה"י שבע"ס דאו"י הנ"ל נקרא הדר, ובחי' המלכות הנמצאת בזווג בחג"ת נה"י הללו בבחי' קו מקושר בצד שמאל, נק' מהיטבאל, אמנם נקראים יחד בחי' רוח ויושר, כי המה הם המתוקנים ויוצאים בקשר אמיץ ובבחי' תיקון הקוים